

Kuda teretamine Else ja Hansu wahel sündinud, kas nemad teine teisele faela langenud, ehk uulte pidi ligistinud? — Selle küsimise peale wõime tõt mööda kõsta: filmi nähtaval ei tehtud üht ega teist. Kui ligi sõdamed Neil sel filmapiulgul seisivad, jää meile teadmata, kest et seda aga üks forgem film näha wõis; awalik teretamine ja läinud mite wakja wõrra fâteandmisenist kauge-mala. Käeb seisid kül tüük aega kui ühteliimitud Neil koos, ja wahtiis üks paar filmi lahkest teise paari peale, kui tahaksid piisustega afnate läbi otsekohje südame põhja tungida ja föif liisumised seal tähele panna. Ehk kül Hans praegu külma käest tulnud, lääfis ommetegi tema filmist nii palju palawat, et Else posed lõkendama ajas ja tema pikemalt Hansu filmi ei usaldanud waabato, waid filmad põrandale maha löt. Siis tömbas ta äkit-selt, kui raaklest unest ärkades, oma förmne Hansu pihust ja põgenes ema selja taha, otsekui fülli ähwardamisenist peaasnud fanapoeg eide tiiva alla warjule poob. Hans kõstis lahkest pererahwa küsimiste peale, aga tema filmad lendasid sagestast sinna, kus wârisew linnuse pool peitus eide warjul istus. Õnnelt tuletas peremees meeles, et teelt tulnud mehed alles lõuneta tühja kõhu näpistust fannatawad, mis peale ema ja tütar fööki walmistama töötasivad. Hansu rõõmuga täidetut sõda ei annud mahhi tühja kõhu nurjemist tähele panna, waid oleks — kui tehtind — ennemine laulnud: „Si taha sūua, ei taha juua, eidefene. Tooge mu omane tubaje ic.” — Ega wâltanud kuigi faua, seal toodi föögivid ja õlle-fann lauale, nendega ühes tulid ema ja tütar faa tagasi. Hans ja tema füütmees Willem pidiwad sahefeste sõoma,

teiste pererahwa lõune oli ammuigi mööda. Noored mehed, kes varax hemmikust saadik midagi suhu ep olnud wõtnud, ei sõnuud nälja pâraast, siiski valuti Hansu igalt poolt, veel enam wõtima. Pâraast sõõma, kus Hans teistega magusat jutu westis, püüdsivad Else arglikud filmad enam salamahil fui awalikult teda luurida, fui tahaksiwad otsust, kas nooremehhe fuju veel selle endise sarnane näitas, mis tema mälestuskes fustumata elas. Tükalte pajastis kül endine olemine muutmata, nimelst tema lahkest filmadeest, aga tükalte näitas fuju füllies mõnda wõõrast, seha näitas saledam ja pikuse poolt natuke kašwanud, mis wõõrastviisi rietest ehk wõdinud tulla. Lühikeseks piiratud hiuksed peas, noor habeme oras pealmise mosa peal, ja tuulest turssunud palged tegid teda endist västa priiskemaks. — Kas Hans homme pââwa walges seda faa Elsest saab ütlema? Ehk saab tema film endisel öitsewal luhal mõnda pool närt-sünd lissefest leidma, kest et igawus ja täitmata südame soowimised tütarlapse jumeduse kosutajad ei ole. — Aga meie peame jõulu laupââwa õhtust edasi kõnelema. Ehk kül Mihkel Pöllupapi majas juba mõnda aastat teed enam laste singalisi kašwamas ei olnud, siiski ei jätetud kena jõulu pruufi, waid walmistati igaford fassil laupââwa õhtul üks weike õuna ja põlewa künaldega ehitatud jõulu kuusk tupp. Et lapselik rõõm seal juures ei pidanud puuduma, futsuti naabri külalist mõned lapsed sinna, kui wõimalik enamist isa neist, kelles ema, isa ehk mõlemad wanemad juba mulla sängis puhkasiwad. Meile singiti mõned piisufesed anded õhtu mälestusseks. Mõnda ootajuwad faa tâna mõned lapsed piisilmi aega, kus